

„Jak jsme si hráli“

Jedno francouzské přísloví říká: " Mládí žije z nadějí, stáří ze vzpomínek."

Bože, kolik je pravdy v těch příslovích!

Taky máte takový problém jako já? Stáří se podepisuje bolestmi na mém těle, ale dokud mne něco bolí, přece jenom vím, že ještě žiju. Ale já nechci jen žít, chtěla bych být ještě šťastná. Nejjednodušší a nejrychlejší je ponořit se do svých vzpomínek. Ty nepřekně zahrabat hluboko do podvědomí a znovu a znovu ve svých snech prožívat ty šťastné chvíle. Víte, které to jsou? Např.: to, když jsem tenkrát ve vlaku dostala na rozloučenou pusu, podlomily se mi kolena a chtělo se mi omdlít. Zažili jste to taky? Já jen jednou v životě, ale stálo to za to. „Jaroušku, děkuju za to štěstíčko, které mne provází celý život.“

Samozřejmě, že těch hezkých, láskyplných vzpomínek se v životě nasbíralo! Ale láska má mnoho podob.

Víte, za naší vesnicí byla humna. To bylo hrozně důležité místo. Jednak táta a sousedé je měli rozdělené a každý přesně věděl, odkud kam a kde může sekat trávu pro králíky. Nikdo si nedovolil vybočit ze zajetého pořádku, protože pomsta poškozených by byla sladká.

Pro nás, děti, to bylo ale úžasné místo. Travička jak mechová peřinka a my tam dokázali prožít většinu dní našeho dětského života. Přemety, stojky, kotouly a bezpočet her tam provozovaných nás vždycky tak rozdováděly, že se nám nechtělo domů.

Také tam byl rybník, takový bahňák. Kachnám a husám se tam velmi dařilo.

Jednou jsme měli takový nápad. Přitáhli jsme od někoho z domova staré necky a chtěli jsme chytat ryby na zohýbané hřebíky a provázky. Trpělivost byla veliká, ale ryby nic. Až teprve, když necky nezvládly nával a naplnily se vodou a pomalu ale jistě klesaly ke dnu, pochopili jsme, že takhle to dál nepůjde.

Udělali jsme ze starého řídkého pytle síť a když už jsme byli mokří, tak jsme těm rybám ukázali, zač je toho loket. No, pár běliček se nám chytit povedlo, ale co potom s nimi? Donesli jsme je k nám, pochlubit se tátovi. Jak byl tvrdý a přesný ve své výchově, tak nás tehdy velmi chápal. “Tati, děkuju.“

Tehdy poslal děcka domů a nařídil jim, ať každý přinese kousek omastku. Pamatuju si to, jako by to bylo dnes. Někdo přinesl lžíci másla, jiný kousek ztuženého tuku nebo sádla. No, směsice to byla hrozná.

Táta nám ty ryby udělal! Jak to dokázal nevím. Přeci tyhle ryby mají hrozně moc kostiček! Pamatuji si, že jsme seděli před domem kolem obrovského kastrolu s rybami a přetahovali se, kdo kolik pro sebe uzme. To vám byla taková dobrota! Dodnes jsem si snad na žádných rybách tak nepochutnala.

Tak vidíte, a v srdíčku se rozlije pocit štěstí a svět je hned hezčí.

Ale na druhou stranu si myslím, že ještě nejsme tak staří, abychom nemohli prožívat hezké chvíle. Moc ráda bych to změnila. Víte, znám jednu takovou metodu, která spočívá ve třech malých radostech. Je to o tom, že si každý den uděláte tři malé radosti sami sobě. Postupně jich může být nesrovnatelně víc a bude z toho šťastný den. Když jsem nevěděla, co je to ta "malá radost", kolega mi vysvětlil: "Víš, to ráno, když jdu do práce, vyjdu na kopeček a vidím vycházet slunce. Zastavím se a kochám se tou nádherou. To je moje první radost."

A teď mě napadlo - pan Einstein řekl: "Pouze život, který žijeme pro ostatní, stojí za to." Možná by nebylo od věci se zamyslet a o ty radosti se podělit. Jednu radost pro sebe a ty dvě ostatní věnovat svým přátelům, či potřebným. Co vy na to? Máme dva kroky do nebe, tak ať jsou hezké!

Jaroslava Šindlerová

Domov Na Zámku Lysá nad Labem